

İSLÂM VE ŞİDDET RİSALE-İ NUR PERSPEKTİFİ

[Bediüzzaman Said Nursî Hazretleri](#), hayatının son otuz senesi hapis, sürgün, işkence, hücre hapsi, daimi gözetim ve sıkıntı içinde geçtiği halde, hiçbir şekilde emniyet ve asayiş bozacak bir hadiseye ve şiddete sebep olacak bir harekete tevessül etmemiştir. Milyonlarca Nur Talebelerinden de hiçbiri milletin emniyet ve huzurunu bozacak bir olay, bir şiddet çıkarmamıştır.

Bunu te'yiden, Üstad ile beraber geçen bir vakianın canlı bir şahidi olarak şunları arz etmek isterim:

1958'de Risale-i Nur'un neşrinden dolayı İzmir'de rahmetli Atıf Ural'la birlikte bir mahkememiz vardı. İzmir'den mahkemeden dönerken, sabah namazından evvel Bediüzzaman Hazretlerinin bulunduğu eve uğradık. Ta ki onu ziyaret edip, duasını alıp, sonra Ankara'ya gidelim.

Sabah namazından sonra yanındaki talebelerle Risale-i Nur dersi yapıyorlardı. Biz de o derse iştirak ettik. Dersten sonra bana dedi ki: "**Said, yarın seninle beraber Ankara'ya gideceğiz.**" Ben sevindim, "*Hay hay gidelim Üstadım.*" dedim. Bu gitme arzusunu bir iki defa tekrar etti.

Vakit daha erkendi. Biraz yatıp kalktıktan sonra kardeşlere, "**Arabayı hazırlayın, Zübeyir'i de alalım mı?**" dediler. "*Siz bilirsiniz*" dedim. Arabanın ön tarafına şoför Hüsnü kardeşle ben ve Atıf bindik. Üstad ile Zübeyir Ağabey arka tarafa bindiler.

Konya yolu ile Ankara'ya gidecektik. Yolda Üstad Hazretleri hatıralar anlatıyordu. Eğirdir'den geçerken uzaktan Barla görüldü. Üstad eliyle işaret ederek, "**İşte Barla! Ben orada sekiz sene kaldım, Risale-i Nurlar orada doğdu.**" dediler ve hayatından bazı hatıralar anlattılar.

Yolda müsait bir yerde mola verdik. Üstad abdest aldı. Abdest almasına yardım ettim. "**Konya'da benimle görüşmek isteyenlerle benim bedelime sen görüşürsün.**" dediler. Fakat nasıl olmuşsa bilmiyoruz. Emniyet bizim Konya yoluyla Ankara'ya gideceğimizi öğrenmiş. Konya halkı da emniyetten [Bediüzzaman'ın](#) Konya'ya geleceğini duymuş. Binden fazla insan Üstad Hazretlerini ziyaret için Mevlana Hazretlerinin meydanına dolmuşlar.

Atlı polislerle kalabalığı meydanın kenarlarında durduruyorlardı. Bizim böyle bir kalabalıktan haberimiz yoktu. Bulduğumuz taksi, meydanın ortasına geldi, durdu. Üstad'ın taksisini görünce polis kordonundan kırk-elli kişi kurtularak Üstad'ın elini öpmek için taksinin üstünü bulut gibi kapladılar. Üstad bana, "**Kardeşim, konuş.**" dedi. O kadar kalabalık geldi ki, "*Üstadım kiminle konuşayım?*" dedim.

Üstadın kardeşi Abdülmecid gelmişti. Onunla selamlaştılar. Polisler taksinin yanına gelenlere coplarla giriştiler. Onları dağıttıktan sonra bize giriştiler. Bizi de coplayıp taksinin içinden çıkardılar. Zübeyir Ağabeyi cipe bindirip götürdüler. Şoför Hüsnü kardeşle Atıf kardeşi de tartakladılar. Ben ellerinden kaçtım, beni dövemediler.

Bir ara baktım Üstad arabada yalnız, onun yanına yanaşamıyorlar. Üstad polisleri çağırdı. Saati gösterip, **"Öğle namazı vakti gelmiş namaz kılacağım."** dedi. Polisler, *"Buyurun kılın"* dediler. Ben hemen koşup koluna girdim. Meydanın kenarındaki Selimiye Camiine girdik. Öğlen namazını kıldık. Camiden çıktık.

Üstad Hazretleri polislere dedi ki: **"Mevlana Hazretlerini ziyaret edeceğim."** Polisler, *"Bugün kapalı."* dediler. Mevlana Müzesi Müdürü Mehmet Önder o anda oradaymış. Polislere cevaben dedi ki: *"O vazife bana ait, ben ona hususi olarak açacağım."*

Üstad, **"Yalnız gireyim, kimse gelmesin."** dediyse de halktan bazıları ve sivil polisler girmeye başlayınca, biz de arkasından girdik. Üstad on-on beş adım gitti. Sağda kabirler vardı, kibleye döndü, ellerini kaldırdı. Dua ediyor, gözlerinden yaşlar akıyor ve ağlıyordu. Neye ağladığını bilemedik.

Herhalde halkın ve talebelerinin coplanmasından çok üzülmüştü. İsteseydi bir işaretle binlerce insan polisleri linç edebilirdi. Fakat hiçbir zaman şiddetli bir hadise çıkarmaya taraftar olmadığı için ve böyle bir hadise olsa masumlar da zarar göreceği için, böyle şiddetli olaya tevessül etmedi.

Koluna girdim, müzeden çıktık. Müzenin bahçe kısmında çıkış kapısının yanında polisleri ve bir komiseri gördü. Komisere **"Senin ismin ne?"** dedi. Komiser, *"Kemal"* dedi. **"Gel sana birkaç şey söyleyeceğim"** dedi. Komiser, *"Gelemem, bana propaganda edeceksiniz"* diye cevap verdi. Üstad, **"Propagandalık iş yok"** dedi. Orada başka bir polis gördü, onu çağırdı, **"Gel"** dedi. Ona dedi ki:

"Kardeşim sizin bu yaptığınız tedbire teşekkür ederim. Yani halklara elimi öptürmediğiniz için teşekkür ediyorum. Elimi öptürmek bana azaptır. Şunu iyi bilin ki, bu memleketin emniyet ve asayişini koruyan biziz. Her ferdin kalbine manevi bir yasakçı, manevi bir polis bırakmak suretiyle onu suçlardan önlüyoruz. Siz suçlar meydana geldikten sonra işe karışıyorsunuz. Eğer bu memleketin emniyet ve asayişine bin savcı kadar, bin emniyet müdürü kadar hizmet etmemiş isem Allah beni kahretsin. Ben Eskişehir Hapishanesinde 11 ay, Denizli Hapishanesinde 9 ay 10 gün, Afyon Hapishanesinde 20 ay hapis yattım. Bu hapishanelerde yatan mahpusların hepsi ıslah oldular. Eski suçlu hayatlarını bıraktılar. Güzel ahlâklı insanlık sıfatını giydiler."

Hatta Denizli Hapishanesinde üç-dört adam öldüren bir katil, Kur'an hakikatlerini okuduktan sonra ıslah-ı hal etmiş, bir tahta kurusu alıp Üstad'a gelmiş, "Üstad'ım bu tahta kurusunu öldürmek suç olur mu? Günah olur mu?" diye sormuş.

Evvelce dört beş adam öldürmüş, hiç günahı suçtu düşünmemiş, fakat Kur'an nurları kalbine girince Allah korkusu, ahirette hesap verme duygusu ruh ve kalbine hakim olunca, bir tahta kurusunu öldüremiyor. Bunun evvelki hali mi memleketi millete faydalı, ikinci hali mi? Elbette ki ikinci hali memleketin milletin istediği haldir.

Her bir hapiste iken Ankara'dan müfettişler gelip hapishaneyi kontrol edip rapor yazıyorlardı. Eğer inanmıyorsanız o zamanlarda gelen müfettişlerin ceza işleri genel müdürlüğündeki raporlarına bakılsın. Bu durumlar görülecektir.

Üstad kendisine gelen polise bu durumları anlattıktan sonra dedi ki:

"Siz bizim vazife arkadaşımızsınız, biz sizin vazife arkadaşınız, yabancı değiliz. Polis arkadaşlarına selam söyle. Bize düşman nazarıyla bakmasınlar. Biz sizin dostunuzuz, siz bizim kardeşlerimizsiniz."

Sonra bana döndü dedi ki:

"Said, seninle Ankara'ya gidecektik, fakat bu hadiseler gösterdi ki, benim düşündüğüm hâl daha gelmemiş. Ben şimdi Emirdağı'na dönüyorum, siz de Ankara'ya gidiniz."

Bediüzzaman Hazretlerinin burada ifade ettiği masum ve mazlumların zarar görmemesi için emniyet ve asayiş bozmamak hususu, Risale-i Nurların bir çok kitaplarında mevcuttur. Mesela, Lem'alar'ın 402'inci sahifesinde, Risale-i Nur Talebelerinin, iman-ı tahkiki kuvveti ile bu vatanın her tarafında anarşistliği durdurduğunu, umumi emniyeti ve asayiş muhafaza ve yirmi senedir memleketin her tarafındaki Nur Talebelerinin hiçbirisinin emniyeti ihlale dair bir vukuatlarının bulunmadığını ve hatta insafli bir kısım zabıta memurlarının,

"Nur Talebesi manevi bir zabıtabdır. Asayiş muhafazada bize yardım ediyorlar, iman-ı tahkiki ile Nur'u okuyan her adamın kafasına bir yasakçı bırakıyor, emniyeti temine çalışıyorlar."

dedikleri ifade edilmektedir.

Aynı zamanda Şualar'ın 282'nci sahifesinde, Risale-i Nur'un gerçi siyasetle alakası yoktur, fakat küfr-ü mutlakı kırdığı için, küfr-ü mutlakın altı olan anarşiliği ve üstü olan istibdad-ı mutlakı esası ile bozar, reddeder. Emniyeti, asayiş, hürriyeti, adaleti

temin ettiğine yüzer hüccetlerden biri, bu müdafaanamesi hükmündeki Meyve Risalesidir, denilmektedir.

Beşer tarihinin ilk zamanlarında çapulcu, asi, azgın kavimler Asya ve Avrupa'yı tarumar edip mahvettiği gibi, ahirzamanda da büyük Deccalın ahlakta ve hayatta hürmet, merhamet ve itaatin nurani zincirlerini kırarak dehşetli bir anarşistliğe meydan açacağını [Bediüzzaman Hazretleri](#), Şualar kitabınının 464, 467 ve 468'inci sahifelerinde şöyle beyan etmektedir:

"...Kur'an'ın lisan-i semâvîsinde Ye'cüc ve Me'cüc namı verilen Mançur ve Moğol kabileleri, eski zamanda Çin-i Maçin'den bir kısım başka kabileleri beraber alarak kaç defa Asya ve Avrupa'yı hercümerc ettikleri gibi, gelecek zamanlarda dahi dünyayı zîr ü zeber edeceklerine işaret ve kinayedir. Hattâ şimdi de komünistlik içindeki anarşistin ehemmiyetli efradı onlardandır."

"Evet, ihtilâl-i Fransevîde hürriyetperverlik tohumuyla ve aşılmasıyla sosyalistlik türedi, tevellüd etti. Ve sosyalistlik ise bir kısım mukaddesatı tahrip ettiğinden, aşıladığı fikir, bilâhare bolşevikliğe inkılâp etti. Ve bolşeviklik dahi çok mukaddesat-ı ahlâkiye ve kalbiye ve insaniyeyi bozduğundan, elbette, ettikleri tohumlar hiçbir kayıt ve hürmet tanımayan anarşistlik mahsulünü verecek. Çünkü kalb-i insanîden hürmet ve merhamet çıksa, akıl ve zekâvet, o insanları gayet dehşetli ve gaddar canavarlar hükmüne geçirir; daha siyasetle idare edilmez. Ve anarşistlik fikrinin tam yeri ise, hem mazlum kalabalıklı, hem medeniyette ve hâkimiyette geri kalan çapulcu kabileler olacak."

"...Nasıl ki kavm-i Firavuna çekirge âfâtı ve bit belâsı ve Kâbe tahribine çalışan kavm-i Ebrehe'ye ebâbil kuşları musallat olmuşlar. Öyle de, Süfyanın ve deccalların fitneleriyle bilerek, severek isyan ve tuğyana ve Ye'cüc ve Me'cüc'ün anarşistliği ile fesada ve canavarlığa giden ve dinsizliğe, küfür ve küfrana düşen insanların akıllarını başlarına getirmek hikmetiyle arzdan bir hayvan çıkıp musallat olacak, zîr ü zeber edecek. Allahu a'lem, o dâbbe bir nevidir. Çünkü, gayet büyük birtek şahıs olsa, her yerde herkese yetişmez. Demek, dehşetli bir taife-i hayvaniye olacak."

"...Büyük Deccal, şeytanın iğvâsı ve hükmüyle şeriat-ı İseviyenin ahkâmını kaldırıp Hıristiyanların hayat-ı içtimaiyelerini idare eden rabitaları bozarak anarşistliğe ve Ye'cüc ve Me'cüc'e zemin hazır eder. Ve İslâm Deccalı olan Süfyan dahi, şeriat-ı Muhammediyenin (a.s.m.) ebedî bir kısım ahkâmını nefis ve şeytanın desiseleriyle kaldırmaya çalışarak, hayat-ı beşeriyenin maddî ve mânevî rabitalarını bozarak, serkeş ve sarhoş ve sersem nefisleri başıboş bırakarak hürmet ve merhamet gibi nuranî zincirleri çözer, hevesat-ı müteaffine bataklığında birbirine saldırmak için cebrî bir serbestiyet ve ayn-ı istibdat bir hürriyet vermek ile dehşetli bir anarşistliğe meydan açar ki, o vakit o insanlar gayet şiddetli bir istibdattan başka zapt altına alınamaz."

[Bediüzzaman Hazretleri](#) bu millet ve vatanın içtimaî ve siyasî hayatını anarşilikten kurtarmanın çaresini Kastamonu Lahikası'nın 272'nci sahifesinde şu şekilde beyan etmektedir:

"Çünkü bu millet ve vatan, hayat-ı içtimaiyesi ve siyasiyesi anarşilikten kurtulmak ve büyük tehlikelerden halâs olmak için, **beş esas** lâzım ve zarurîdir. Birincisi **merhamet**, ikincisi **hürmet**, üçüncüsü **emniyet**, dördüncüsü haram ve helâlî bilip **haramdan çekilmek**, beşincisi serseriliği bırakıp **itaat etmelidir**."

"İşte Risale-i Nur, hayat-ı içtimaiyeye baktığı vakit bu beş esası temin edip, hem âsâyişin temel taşını tesbit ve temin eder. Risale-i Nur'a ilişkinler kat'iyen bilsinler ki, onların ilişmesi, anarşilik hesabına, vatan ve millete ve asâyişe düşmanlıktır."

Risale-i Nur'un bu memleketevlatlarına en büyük faydesini ve hizmetini ve onları büyük tehlikeden kurtardığını Tarihçe-i Hayatın 447 ve 470'inci sahifelerinde şöyle ifade etmektedir:

"Evet, efendiler! Gerçi Risale-i Nur sırf âhirete bakar; gayesi rıza-yı İlâhî ve imanı kurtarmak ve şakirdlerinin ise, kendilerini ve vatandaşlarını idam-ı ebedîden ve ebedî haps-i münferitten kurtarmaya çalışmaktır. Fakat dünyaya ait ikinci derecede gayet ehemmiyetli bir hizmettir; ve bu millet ve vatani anarşilik tehlikesinden ve nesl-i âtinin biçareler kısmını dalâlet-i mutlakadan kurtarmaktır. Çünkü bir Müslüman başkasına benzemez. Dini terk edip İslâmiyet seciyesinden çıkan bir Müslim dalâlet-i mutlakaya düşer, anarşist olur, daha idare edilmez."

"Evet, eski terbiye-i İslâmiyeyi alanların yüzde ellisi meydanda varken ve an'anât-ı milliye ve İslâmiyeye karşı yüzde elli lâkaydlık gösterildiği halde, elli sene sonra yüzde doksanı nefsi emmâreye tâbi olup millet ve vatani anarşiliğe sevk etmek ihtimalinin düşünülmesi ve o belâyaya karşı bir çare taharrisi, yirmi sene evvel beni siyasetten ve bu asırdaki insanlarla uğraşmaktan kat'iyen men' ettiği gibi; Risale-i Nur'u, hem şakirtlerini, bu zamana karşı alâkalarını kesmiş; hiç onlarla ne mübareze, ne meşguliyet yok."

"Biz, Risale-i Nur'la, bu memleketin ve istikbalinin en büyük iki tehlikesini def etmeye çalışıyoruz ve bilfiil çok emarelerle, hattâ mahkemede de kısmen ispat etmişiz."

"Birinci tehlike: Bu memlekette, hariçten kuvvetli bir sûrette girmeye çalışan anarşiliğe karşı sed çekmek."

"İkincisi: Üç yüz elli milyon Müslümanların nefretlerini kardeşliğe çevirmekle,

bu memleketin en büyük nokta-i istinadını temin etmektedir."

[Bediüzzaman Hazretleri](#) bize verdiği derslerde, "Bir ferдин hakkı veya hayatı bir cemiyet için feda edilemez" diyordu.

Malumunuz iki çeşit adalet var:

Birincisi: Adalet-i mahza, yani mutlak adalet.

İkincisi: Adalet-i izafiye, yani nisbi adalet.

Üstad bunu On Beşinci Mektup'ta şöyle izah etmektedir:

??
?????????? ??????????

"Âyetin mânâ-yı işârîsiyle, bir mâsumun hakkı, bütün halk için dahi iptal edilmez. Bir fert dahi, umumun selâmeti için feda edilmez. Cenâb-ı Hakkın nazar-ı merhametinde hak haktır, küçüğüne büyüğüne bakılmaz. Küçük, büyük için iptal edilmez. Bir cemaatin selâmeti için, bir ferдин rızası bulunmadan, hayatı ve hakkı feda edilmez. Hamiyet namına, rızasıyla olsa, o başka meseledir."

"**Adalet-i izafiye ise**, küllün selâmeti için cüz'ü feda eder. Cemaat için, ferдин hakkını nazara almaz. Ehvenüşşer diye bir nevi adalet-i izafiyeyi yapmaya çalışır. Fakat adalet-i mahzâ kabil-i tatbik ise, adalet-i izafiyeye gidilmez. Gidilse zulümdür."

İşte Bediüzzaman Hazretleri de daima, mutlak adaleti tatbik cihetine gitmiştir. Onu kızdırıp ta bir olay çıkarması için tahrik, tazyik etmişlerdir, hatta hakaret etmişlerdir, ta ki kızsın bir olay çıkarsın ve o olay bahanesiyle onu ve talebelerini imha etsinler. O ise o fırsatı onlara vermemiş, ta ki bir olayda bir masum dahi zarar görmesin. Çünkü mutlak adalette bir masum bir cemaat için feda edilmez.

Buna bir misal olarak şahit olduğum Bediüzzaman Hazretlerinin Ankara'ya polislerce sokulmama hadisesini arz edeyim:

Bediüzzaman Hazretleri 1959'da iki defa Ankara'ya geldiler. Birinci geldiğinde Denizciler Caddesinde Beyrut Palas'ta üç gün kaldılar. Milletvekilleri kafile kafile gelip Üstad ile görüşüyorlardı. Memleket ve âlem-i İslâm çapında mühim meseleler konuşuluyordu. Kısa bir müddet sonra İstanbul'a gittiler. Orada da birkaç gün kaldılar. Bir müddet sonra da tekrar Ankara'ya geldiler. Bahçelievler'de bir ev tuttuk. Orada da birkaç gün kaldılar.

Bu Ankara ve İstanbul gezilerinde bütün gazeteler, adeta Üstad'a kilitlendi. Hep Üstad'dan, Risale-i Nur'dan ve [Bediüzzaman'dan](#) bahsediyorlardı. Memlekette adeta Nur havası esmeye başladı. Bu hal muhalefet lideri İnönü'nün işine gelmedi. "*Menderes Said Nursî'yi seçim propagandası için gezdiriyor*" diye beyanat vermeye başladı. Bu beyanattan Menderes korktu ve Ankara Emniyetine emir verdi: "*Bediüzzaman bir daha Ankara'ya gelmesin. Gelirse Ankara'ya sokmayın.*" Bu emirden bizim de Üstadın da haberi yoktu.

Bir gün Üstad Emirdağı'ndan çıkıp Ankara'ya doğru geliyor. Polisler haber alıyorlar. Biz Ulus'taki dershanede sabah namazından sonra yatmıştık. Polisler bizim dershaneyi bastılar. "Kalın giyinin, sizi götüreceğiz" dediler. Giyindik. 15 kişi kadar vardık. Bizi şimdi İsmet Paşa Mahallesindeki karakolun (eskiden Birinci Şube idi) en üst odasına kilitlediler, gittiler. Meğerse Üstad'ın Ankara'ya geleceğini duymuşlar. Aldıkları emre göre Ankara'ya sokmayacaklar, bizler karşılamaya gideceğiz, Ankara'ya girsin diyeceğiz, onlar bırakmayacaklar. Böyle bir durum olmasın diye daha evvel bizi bir yere hapsedmekle bizi saf dışı etmiş oluyorlar.

Üstad, kardeşlerle birlikte taksiyle Gölbaşı'na geliyor. Ankara Emniyet Müdürü Niyazi Bilicioğlu, Üstad'ın Ankara'ya girmemesi için arabasını ters çeviriyor, yolu kapatıyor. Üstad'ı durduruyorlar. "*Ankara'ya girmeyeceksiniz*" diyorlar. Üstad, "Ben mevkuf değilim, hapis değilim, gıyabi tevkifim yok, şu anda sizin kanunlarınıza göre bütün Türkiye'yi gezebilirim" diyor. Polisler, "*Kusura bakmayınız, Menderes'in emridir*" deyince Üstad, "**Kardeşlerim bu gayr-ı kanuni bir emirdir. Ben sizi dinlemiyorum. Emrinizi de hükümetinizi de.**" Polisler, "*Efendim biz emir kuluyuz*" diyorlar.

Üstad polislere, "Kardeşlerim, ben 28 senedir hapis, işkence, sürgün ve hakaret gördüm, çok tahrik ettiler, hiddete getirip bir hadise çıkarmak istediler. O hadisede masumlar da zarar görebilir. Halbuki bir kimsenin hatasından dolayı başkasına zarar verilemez. Bu hüküm Allah'ın kat'î bir emridir. Bir hadise çıkarsak, o hadisede masumlar ve mazlumlar da zarar görebilirler. Halbuki Kur'an tutan bir el bir masuma zarar veremez. Onun için biz 28 senedir zulüm ve işkence gördüğümüz halde, emniyet ve asayiş bozacak, masumlara da zarar verecek bir harekete sebebiyet vermedik. Yoksa benim fedai talebelerim var. Eğer onlara emir etsem, kendilerini feda ederler, buradan geçeriz, fakat iş büyür. Masum ve mazlumlar da zarar görebilirler. Buna hiçbir hakkımız yok. Cenab-ı Hak da masumlara zarar vermeyin diye kat'î emrediyor. Onun için Ankara'ya girmeyeceğiz, fakat sizin için de iyi olmayacak" diyor ve geri dönüyorlar. Polisler onları Polatlı'ya kadar takip ediyorlar.

Üstad Hazretleri vefatından evvel 1959 tarihinde Ankara'ya ilk defa geldiğinde, en önde hizmet eden talebelerini Beyrut Palas'ta topladı. Onlara verdiği son derste çok mühim şeyler söyledi. O dersin ilk kısmını mevzumuzla alakalı olarak, daima müsbet hareket etmek, menfi harekete tevessül etmemek hakkındaki beyanatını aynen arz ediyorum:

"(Umum Nur talebelerine [Üstad Bediüzzaman'ın](#) vefatından önce vermiş

olduğu en son derstir.)

"Aziz kardeşlerim,

"Bizim vazifemiz müsbet hareket etmektir. Menfî hareket değildir. Rıza-yı İlâhîye göre sırf hizmet-i imaniyeyi yapmaktır, vazife-i İlâhiyeye karışmamaktır. Bizler âsâyîşi muhafazayı netice veren müsbet iman hizmeti içinde herbir sıkıntıya karşı sabırla, şükürle mükellefiz.

"Meselâ, kendimi misal alarak derim: Ben eskiden beri tahakküme ve terzile karşı boyun eğmemişim. Hayatımda tahakkümü kaldırmadığım, birçok hadiselerle sabit olmuş. Meselâ, Rusya'da kumandana ayağa kalkmamak, Divan-ı Harb-i Örfîde idam tehdidine karşı mahkemedeki paşaların suallerine beş para ehemmiyet vermediğim gibi, dört kumandanlara karşı bu tavrım, tahakkümlere boyun eğmediğimi gösteriyor. Fakat bu otuz senedir müsbet hareket etmek, menfî hareket etmemek ve vazife-i İlâhiyeye karışmamak hakikati için, bana karşı yapılan muamelelere sabırla, rıza ile mukabele ettim. Cercis Aleyhisselâm gibi ve Bedir, Uhud muharebelerinde çok cefa çekenler gibi, sabır ve rıza ile karşıladım."

"Evet, meselâ seksen bir hatâsını mahkemede ispat ettiğim bir müdde-i umumînin yanlış iddiaları ile aleyhimizdeki kararına karşı, beddua dahi etmedim. Çünkü asıl mesele bu zamanın cihad-ı mânevîsidir. Mânevî tahribatına karşı sed çekmektir. Bununla dahilî âsâyîşe bütün kuvvetimizle yardım etmektir."

"Evet, mesleğimizde kuvvet var. Fakat bu kuvvet, âsâyîşi muhafaza etmek içindir. **وَدُستuru ile ki, bir câni yüzünden onun kardeşi, hanedanı, çoluk-çocuğu mesul olamaz. İşte bunun içindir ki, bütün hayatımda bütün kuvvetimle âsâyîşi muhafazaya çalışmışım. Bu kuvvet dahile karşı değil, ancak hâricî tecavüze karşı istimal edilebilir. Mezkûr âyetin düsturuyla vazifemiz, dahildeki âsâyîşe bütün kuvvetimizle yardım etmektir. Onun içindir ki, âlem-i İslâm'da âsâyîşi ihlâl edici dahilî muharebat ancak binde bir olmuştur. O da aradaki bir içtihad farkından ileri gelmiştir. Ve cihad-ı mânevîyenin en büyük şartı da vazife-i İlâhiyeye karışmamaktır ki, bizim vazifemiz hizmettir; netice Cenab-ı Hakka âittir. Biz vazifemizi yapmakla mecbur ve mükellefiz."**

"Ben de Celâleddin Harzemşah gibi, 'Benim vazifem hizmet-i imaniyedir; muvaffak etmek veya etmemek Cenab-ı Hakkın vazifesidir' deyip ihlâs ile hareket etmeyi Kur'an'dan ders almışım."

"Haricî tecavüze karşı kuvvetle mukabele edilir. Çünkü düşmanın malı, çocuk çocuğu ganimet hükmüne geçer. Dahilde ise öyle değildir. Dâhildeki hareket, müsbet bir şekilde mânevî tahribata karşı mânevî, ihlâs sırrıyla hareket etmektir. Hariçteki cihad başka, dahildeki cihad başkadır. Şimdi milyonlar hakikî talebeleri Cenab-ı Hak bana vermiş. Biz bütün kuvvetimizle dahilde ancak âsâyişi muhafaza için müsbet hareket edeceğiz. Bu zamanda dahil ve hariçteki cihad-ı mâneviyedeki fark pek azîmdir."

"Biz dünyaya bakmıyoruz. Baktığımız vakit de onlara yardımcı olarak çalışıyoruz. Âsâyişi muhafazaya müsbet bir şekilde yardım ediyoruz. İşte bu gibi hakikatler itibarıyla, bize zulüm de etseler hoş görmeliyiz."

"Demek Risale-i Nur, beşeri anarşistlikten kurtarmaya bir derece vesile olduğu gibi, İslâmın iki kahraman kardeşi olan Türk ve Arabı birleştirmeye, bu Kur'an'ın kanun-u esasîlerini neşretmeye vesile olduğunu düşmanlar da tasdik ediyorlar."

"Kardeşlerim, hastalığım pek şiddetli; belki pek yakında öleceğim veyahut bütün bütün konuşmaktan-bazan men olduğum gibi-men edileceğim. Onun için benim Nur âhîret kardeşlerim, "ehvenüşşer" deyip bazı biçare yanlışçıların hatâlarına hücum etmesinler. Daima müsbet hareket etsinler. Menfî hareket vazifemiz değil... Çünkü dahilde hareket menfîce olmaz. Madem siyasetçilerin bir kısmı Risale-i Nur'a zarar vermiyor, az müsaadekârdır; "ehvenüşşer" olarak bakınız. Daha "âzamüşşer"den kurtulmak için, onlara zararınız dokunmasın, onlara faydanız dokunsun."

"Hem dahildeki cihad-ı mânevî, mânevî tahribata karşı çalışmaktır ki, maddî değil, mânevî hizmetler lâzımdır. Onun için, ehl-i siyasete karışmadığımız gibi, ehl-i siyaset de bizimle meşgul olmaya hiçbir hakları yok..."

"Meselâ, bir parti bana binler vecihle sıkıntı verdiği halde, hattâ otuz senede hapisler de, tazyikler de olduğu halde, hakkımı helâl ettim. Ve azaplarına mukabil, o biçarelerin yüzde doksan"
"Meselâ, bir parti bana binler vecihle s?k?nt? verdi?i halde, hattâ otuz senede hapisler de, tazyikler de oldu?u halde, hakk?m? helâl ettim. Ve azaplar?na mukabil, o biçarelerin yüzde doksan be?ini tezyif ve itirazlara, zulümlere mâruz kalmaktan kurtulmaya vesile oldum ki, ?? ??? ?????? ?????????? ?????? ?????????? âyeti hükmünce kabahat ancak yüzde be?e verildi. O aleyhimizdeki partinin ?imdi hiçbir cihetle aleyhimizde ?ekvâya haklar? yoktur."

"Hattâ bir mahkemede yanlış muhbirlerin ve casusların evhamlarıyla bizi, yetmiş kişiyi mahkûm etmek için su-i fehmiyle, dikkatsizliğiyle Risale-i Nur'un bazı kısımlarına yanlış mânâ vererek seksen yanlışla beni mahkûm etmeye çalıştığı halde, mahkemelerde ispat edildiği gibi, en ziyade hücumu mâruz bir kardeşiniz, mahpus iken pencereden o müdde-i umumînin üç yaşındaki çocuğunu gördü, sordu. Dediler: 'Bu müdde-i umumînin kızıdır.' O mâsumun hâtırı için o müddeîye beddua etmedi. Belki onun verdiği zahmetler, o Risale-i Nur'un, o mucize-i mâneviyenin intişarına, ilânına bir vesile olduğu için rahmetlere inkılâp etti."

Afyon hapisanesinde [Bediüzzaman Hazretlerine](#) işkence ettiren Afyon Savcısına

beddua edeceği anda 3 yaşındaki çocuğunu görüp bedduadan vazgeçme hadisesinde, o anda orada bulunan Sabri Halıcı Ağabeyimiz o vakıyı şöyle anlatmıştır:

"Kışın en şiddetli zamanında Bediüzzaman Hazretlerini camları kırık büyük bir koğuşa koyarlar. Dışarıda dondurucu soğuk ve kar, koğuşun içi de çok soğuk. Yer ıslak, beton bir sandalye, bir battaniye de vermemişler. Üstad abdest almış, abdest aldığı su donmuş. Gezinmiş gezinmiş oturacak yer yok. İçeriye girdiğim zaman yorulmuş, ayakları üzerine çömelmiş vaziyette gördüm. Üstad dedi ki: **'Savcı burada soğukta donayım öleyim diye bu işkenceyi bana yaptırıyor. Artık canıma tak etti. Ona beddua edeceğim.'** Beddua için elini kaldırırken koğuşun dışında Savcının oturduğu lojmanın penceresinde 3 yaşındaki kız çocuğu görüldü. Üstad sordu: **'Bu çocuk kimin?'** Cevaben, *'Savcının çocuğudur'* deyince, Üstad ellerini indirdi, *'Bu çocuk babama bir şey oldu deyip ağlamasın diye ben de bedduadan vazgeçtim'* dediler."

M. Said ÖZDEMİR: 1927 senesinde Siirt ilinin Tillo (Aydınlar) nahiyesinde doğdu. 1938 yılında Ankara'ya geldi. İlk, orta ve lise fen kısmını Ankara'da bitirdi. 1947'den 1949'a kadar İstanbul Teknik Üniversitesinde Makine Fakültesinde iki sene okudu. Bir rahatsızlık nedeniyle üniversiteyi yarıda bıraktı. Diyanet İşleri Başkanlığına memur olarak girdi. Oradaki din âlimlerinden tefsir, hadis ve kelam derslerini hususi olarak aldı. Müftülük ve vaizlik imtihanını yüksek bir derece ile kazandı. Ankara'da gezici vaizliğe tayin edildi. 1964'te İzmir'in Çeşme ilçesinde müftülük yaptı. 1972'de Diyanet'ten emekli oldu.

1953 tarihinde Bediüzzaman Said Nursi Hazretleri ile İsparta'da görüştü. Risalelerin neşriyatından dolayı 9-10 sefer hapslere attılar.

İhlas Nur Neşriyat olarak 51 senedir Risale-i Nur eserlerini basıyorlar. Çince, Japonca, Hintçe, Malayca ve Suwahili (Afrika lisanı) ile 33 lisana çevirerek baskıya devam ediyorlar.